

อาณาจักรสยาม

รายเล่มละ ๒๖ บาท ๖ เดือน ๑๐๐ บาท ๑ ปี ๑๘๐ บาท

ปีที่ ๑ เล่ม ๖ วันจันทร์ ที่ ๒๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๖๕

จำนวน ๑๒ เดือน ๖ บาท ปีละ ๑๐๐ บาท

ท่าน จะ หา ช้อ ที่ เหน้ ให้ ถูก กว่ นั้ ได้ จัริง

เว้ นั้ เต้

จะ ให้ เนื้อ สั้ ก ลาด ตี เหมอน ห รือ
จะ ให้ รูป ทรง งาม เหมอน ห รือ
จะ ให้ ทน แด่ ทน ฝน เหมอน กั บ
หมวก นำ เบลร์ ๑๐๒ นั้ ไม่ ได้

เต็ม จัร นั้ ๗ บาท ๕๐

เว้ นั้ เต้ เต้ ๕ บาท

ผ้า เต้ หน้า ทอ ด้วย ด้าย หดอด เ้ น้ นั้ ราคา ตดตง ถูก มาก

บางกอกการเมือง

ปีที่ ๓ วันจันทร์ ที่ ๒๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๖๕

สารบัญ เล่ม ๒

ตลาดทองปอนด์ของไทย	หน้า	๘๓
การทำลายบ่อนโจร	๗	๘๔
นายพลเอกพระเจ้าอินทชัย	กรม	
หลวงกำแพงเพ็ชร	๗	๘๗
ตรวจผู้พจร	๗	๘๘
พระยามหินทร	๗	๘๓
หรือ?	๗	๘๓
เบ็ดเตล็ด	๗	๘๔

ตลาดทองปอนด์ของไทย!

เราและมหาชนมีความเศร้าสุดในตลาดทองปอนด์ของไทยเรา อันเจ้าหน้าที่กระทรวงพระคลัง ภูมิภาคอยู่ในเวลานี้เป็นอันมาก ตลาดทองปอนด์ที่เราและมหาชนพากันเศร้าสุดอยู่นี้ ก็คือการซื้อขายเงินปอนด์ระหว่างกระทรวงพระคลังกับแบงก์ต่างๆ ในกรุงเทพฯ

พฤติการณ์ในเรื่องการซื้อขายเงินปอนด์นี้จะได้กระทำกันมาแต่ปางใด เราไม่สามารถจะแจ้งให้ทราบได้ แต่ว่าการซื้อขายระหว่างแบงก์กับกระทรวงพระคลังมีดังนี้ คือ แบงก์ต่างๆ มา

ขอซื้อทองปอนด์จากกระทรวงพระคลัง จำต้องขายให้แก่แบงก์ ๘ บาท ๕๕ สตางค์ ต่อ ๑ ปอนด์ ถ้าแบงก์ต่างๆ จะขายทองปอนด์ให้แก่กระทรวงพระคลัง จำต้องรับซื้อปอนด์ละ ๓๓ บาท เดือนหนึ่งจะซื้อขายกันได้เท่าใดเรายังไม่ทราบแน่ แต่ที่เราทราบว่าในเดือนตุลาคม พ.ศ. นี้ พระคลังได้ขายและซื้อมัจฉานจนคงเหลือขายแบงก์อินเดียเงิน ๗๐,๐๐๐ ปอนด์ เงิน ๖๖๗,๕๐๐ บาท ซาเตอร์ ๓๐,๐๐๐ ปอนด์ เงิน ๒๘๐,๒๐๐ บาท แบงก์ฮ่องกง ๘๓,๐๐๐ ปอนด์ เงิน ๘๘๗,๒๒๐ บาท

รวม ๑๘๓,๐๐๐ ปอนด์ เงิน ๑,๘๔๓,๒๒๐ บาท

(๒) พระคลังซื้อ

แบงก์ฮ่องกง ๖๕,๐๐๐ ปอนด์ เงิน ๘๔๕,๐๐๐ บาท
 แบงก์ซาเตอร์ ๘๐,๐๐๐ ,, เงิน ๗๐๔,๐๐๐ บาท
 แบงก์อินเดีย ๒๖,๐๐๐ ,, เงิน ๒๖๐,๐๐๐ บาท

รวม ๑๖๕,๐๐๐ ปอนด์ เงิน ๑,๘๐๙,๐๐๐ บาท

พระคลังขายให้แบงก์รวม ๑๘๓,๐๐๐ ปอนด์
 แบงก์ได้ขายให้พระคลัง ๑๖๕,๐๐๐ ปอนด์
 คงขาดทุนของปอนด์ไป ๑๘,๐๐๐ ปอนด์

แบงก์ขายให้พระคลังได้เงินบาท ๒,๑๔๕,๐๐๐ บาท

พระคลังขายให้แบงก์ได้เงิน ๑,๘๔๓,๒๒๐ บาท

พระคลังคงขาดทุนเงินบาทอีก ๓๐๓,๗๘๐ บาท

เมื่อใดพอเคราะห์การซื้อขายทองปอนด์ ๑ ปอนด์ ๑ ครั้ง ซื้อ จากแบงก์ ๓๓ บาท ส่วน

คลัง ขาย ให้ แบงก์ ๘ บาท ๕๔ ๕๔ ค้างค
ในปอนด์ ๓๐๐๐ จะขาดทุนถึง ๓๐ บาท ๕๔ ค้างค
 เมื่อ แบงก์ ต่างๆ หมุน ^{ขึ้น} ซอ ขาย กัน เต็ม จำ
 นวน ใน เดือน หนึ่ง ^{นี้} แค่ ๑ ^{นี้} ๑๐๐,๐๐๐ ปอนด์ ^{นี้} ๑๐๐,๐๐๐
 คลัง ไป เป็น เงิน ๒,๘๖๒,๐๐๐ บาท ๑๑ เวลา
 แบงก์ ขาย ให้คลัง ใน จำนวน เงิน ๓๐๐,๐๐๐
 ปอนด์ จะ ต้อง เป็น เงิน ถึง ๓,๑๖๒,๐๐๐ บาท
 เมื่อ หัก การ ^{นี้} ซอ ขาย กัน แล้ว คลัง จะ
ต้องขาดทุน ใน เดือนหนึ่ง ๑,๐๓๘,

๐๐๐ บาท หากเป็นจริงนับว่าเป็นจำนวน
 เงิน พอ จะ ทำให้ พวกเรา หน้า ตา โทด หยด
 ย้อย ได้ ใหม่? เงิน ของ กระจ ทรง
 พระคลัง ^{นี้} ซึ่ง มหาชต มี ส่วน เป็น เจ้า
 ของ อยู่ ด้วย มา ตะตาย ไป เช่น ^{นี้} ใคร
 จะ เป็น ผู้ รับผิดชอบ แทน มหาชต บางที ก็ จะ
 ถูก คำน ว่า ^{นี้} ทง ปอนด์ ที่ ซอ ขาย กัน ใน
 เมือง ต่าง ประเทศ ตาม สัญญา ก็ อยู่ ในราว
 ๓๓ บาท เท่ากัน เรา ขอตอบ ว่า สัญญา อัน
 นั้น ได้ ประกาศ เปลี่ยน แก่ ไข ราคาเงิน เมื่อ
 เดือนกันยายน พ.ศ. ๒๔๖๒ เป็น ปอนด์ ๓๒ บาท
 การ แก่ ประกาศ อัน ^{นี้} นี้ ใช่ว่า เป็น ไป โดย ปราศ
 จาก คดี ณ دم เมื่อ ไร กระจ ทรง พระคลัง
 ของ เรา ต้อง ขาดทุน ไป มาก อีก ไข อยู่ แต่

คลัง ออม ดิน แผนก เดียว ยัง โดน เข้า ถึง
 ๘๒,๘๔๓.๓๕ บาท ซึ่ง พระคลัง ผู้ รับผิดชอบ
 ต้อง จำ ไข ให้ แต่ ก็ ทำ เนาวด เกิด เพราะ เมื่อ
 กระจ ทรง พระคลัง ยอม ขาดทุน ให้ โดย หวัง
 ผล ใน การ ที่ ประเทศ เรา ตั้ง ^{นี้} ซอ ดิน ค่า ได้
 ราคา ถูก เพื่อ เป็น การ อด หนุน การ
 พาณิชย ก ^{นี้} พอ ที่ จะ ชด เชย กัน ได้
 เรา มี ความ ฉงน สัน เทห์ เป็น อัน มาก
 ด้วย ว่า การ แก่ ประกาศ ตด ราคา ทอง ปอนด์
 เมื่อ เดือน กันยายน พ.ศ. ๒๔๖๒ กับ ต่าง ประ
 เทศ แล้ว โฉน สัญญา ระหว่าง แบงก์ ใน กรุง
 เทพ กับ กระจ ทรง พระคลัง จึง ไม่ แก่ ไข
 เดี่ยว ให้ ตง รอย เป็น อัน เดียว กัน เป็น
 อัน อัด อัน จน ใจ หา ที่ เปรียบ มิ ได้ แล้ว หรือ
 จะมี ตวั อกรรม คน ไต แฉง อยู่ หรือ ? จึง
 แก่ ไข สัญญา กัน มิ ได้ ร้อง ให้ แล้ว ก็
 นำ หัก ไร ใน การ ^{นี้} ซอ ทอง ปอนด์ ^{นี้} ซอ มา ๓๒.
 บาท ขาย ใน กรุง เทพ ๘ บาท ๕๔ ค้างค
 ถ้า ซอ ใน กรุง เทพ ๓๐ บาท ขาย ต่าง ประเทศ
 ๓๒ บาท ^{นี้} ดู มัน โฝน เข้า ทั้ง ซน ทั้ง ต้อง
 เมื่อ กระจ ทรง พระคลัง อัน เป็น กะเพาะ
 อาหาร ของ ประเทศ กิน ยาร ระบาย อยู่
 ดึง น ทุก วัน แล้ว ประเทศ ^{นี้} ดยาม ที่ รัก
 ของ เรา จะ เขา ^{นี้} เนอ หนึ่ง มา จาก ไหน หน ก็น ก
 หน ก เข้า ก็ จะ เหลือ แต่ กระจ ทรง แฉง น คอ เทา น
 การ ^{นี้} อัน น มิ ไร ที่ จะ เป็น ของ พอดู เมื่อ

ไร ? ไคว เปน คน เซ็นต์ญญา เวตา เซ็น
เขาอุด ปาก จะมุก ใต้ หรือ ? เปน ที่ หน้า
อนาด ยิง นึก

กับ อึก ประ การ หนึ่ง วิช มี คม มี ซอ
ชาย เซ็น น เปน มรรคานำ ประเทศ
สยาม ที่ รัก ไป สู ความ พิณาค

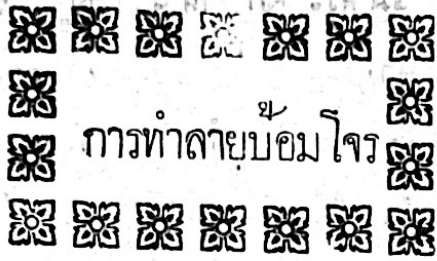
เรา ขอ ถาม หน้อย เกิด ว่า พระเจ้า พี่ยา
เชอ กรม พระ จัน ทบุรี เสนาบดี ทรวง
พระ คตัง กับ นาย วิด เตียม ดัน ที่ ปฤกษา
ผู้ เปน ฤระคุด สันหลัง ของ ทรวง คตัง เห็น
เปน การ งาม หน้า อยู่ ตะ หรือ ? หรือ หมด
ความ สามารถ ที่ จะ แก ไข ให้ ตชช น กวาม
ไม่ ได้ อึก หรือ ? หรือ นาย วิด เตียม ดัน
จะ คิด เสีย ว่า ไม่ ใช บ้าน เมือง ของ ท่าน จะ
วอดวาย ต้ม ตะ ตาย ก็ ช่าง ถ้า ท่าน คิด
จริง ตั น แล้ว ไซ้ เรา เสีย ตาย นึก ที่
ทรวง พระ คตัง จ้าง ที่ ปฤกษา ซินด
ที่ มีความ สามารถ ต่อ ซาติ ของ เขา มา
ไซ้ เพราะ นอก จาก เปด็อง เงิน แล้ว
ยัง ซ้ำ การ เงิน ของ ประเทศ ที่ รัก ของ เรา
จะ เข้า สู ซ้าย แห่ง ความ หายนะ อึก ด้วย

เห็น จะ เปน โดย เหตุ น ดอก กระจม้ง ?
กรม พระ จัน ทบุรี ได้ ทวง ตา ออกจาก ตำแหน่ง
เสนาบดี ทรวง พระ คตัง แด ทรวง มี
ความ ตะฮาย มาก มาย จึง ไม่ กัด ทรวง

รับ เงิน เดือน ใน ตำแหน่ง มาหลาย เดือน แล้ว
ก็ หน้า ชม พระ องค์ ท่าน มาก อยู่ ส่วน ที่
ปฤกษา จะ มา ทำ เปน ทอง ไม่ ไร ไร ด้วย
เหตุ คัง ฤา ? เมื่อ หมด ความ สามารถ
แล้ว ก็ จะ เซิญ ตาม เสด็จ เสีย ด้วย อึก เกิด !
เพื่อ เปน การ หลีก ทาง ให้ ท่าน ผู้ อื่น เขา ต้อง
เข้ามา แก ไข อึก บ้าง ประเทศ สยาม
เปน ของ คน ไทย เรา เปน คน ไทย อยู่ ใน
ใต้ พระ บรม เสดานภาพ ของ พระ บาท สัมเด็จ
พระเจ้า อยู่ หัว ผู้ ทรง พระ คุณ ธรรม อื่น ประ
เสริฐ เรา จึง กัด ฟู ด คัง นี้ เพราะ เรา
เชื่อ ว่า “ธรรมะ ต้อง เปน อานาจ” ยังมี
อยู่ ใน เมือง ไทย ของ เรา

เรา หวัง ใน ความ สามารถ ของ ซ้าราช
การ ใน ทรวง พระ คตัง ซึ่ง รัฐบาล
ต้อง จ่าย เงิน เดือน ให้ ถึง ปี ตะ ๒,๘๘๘,๑๘๘
บาท และ จะ เพิ่ม ซน อึก คง จะ ช่วย กัน แดง
ความ สามารถ ให้ ประเทศ สยาม ที่ รัก พ้น จาก
สภาพ ญญา อ้น ร้าย กาง นี้ ต่อ ไป ถ้า เมื่อ
หมด ความ สามารถ ที่ จะ ช่วย กัน แก ไข ไม่ ได้
แล้ว ก็ จง มีความ ตะฮาย ตจ เสนาบดี ของ ท่าน
นั้น เถอะ

ดู รา อธรรม มหา คัด เรา ขอ ให้
ท่าน หลีก ทาง ให้ เรา เต็น ไป
(คัด จาก พระ ราชนิพนธ์ ธรรม มา ธรรมะ
สงคราม)

มณฑลแห่งประเทศของเรา เรียก
 ว่า สยาม หรือ ไทย อันได้นำมณ
 ยามาแต่เทพยดา คือไม่เคยเป็นข้า
 ของประเทศใดควรเป็นประเทศที่ตั้งแห่ง
 ความสุข แต่ที่ไหนแทนที่จะได้รับสุข
 เป็นรางวัล เช่นนั้น เสดยกลายเป็นเหตุ
 นำมาซึ่งความทุกข์ยาก อันเกิดแต่
 โจรภัย ใช่แต่เท่านั้น ยังเป็นเหตุก่อ
 ความรำคาญ ให้เกิดแก่ท่านผู้เป็นประมุข
 แห่งตนอีกด้วย พอที่จะต้องจัดต้อง
 ทำความเจริญ อย่างอื่น ก็มิได้แต่มา
 คอยปราบโจรภายในอยู่ เช่นนี้ เมื่อไร
 ความดีด้อย จะก้าวหน้า แต่ที่แท้คือไป
 เป็นอันหวังได้แน่ ว่า โจรภัย คงจะสงบ
 รียบเรียบ โดยเฉียบขาด

จำเดิมแต่ได้ประกาศรวมการปก
 ครองใหม่แล้วนี้ กระทรวงนครบาลได้
 กลับการปกครองใหม่ไปจนต่อกระทรวง
 มหาดไทย ท่านมหาอำมาตย์นายก

เจ้าพระยามรราชได้ดำรงตำแหน่งเป็น
 เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย มีอำนาจ
 ในการปกครองโดยสิทธิขาดทั่วพระราช
 อาณาเขต

ฉากแรกท่าน พเนฯ กระทรวงมหาด
 ไทย ประชุมอุปราช เทศาภิบาล เจ้า
 เมือง ประกาศเคเรติษ ให้เจ้าหน้าที่ปกครอง
 ท้องที่ ทราบทั่วกันตลอดพระราชอาณาเขต
 ถึงทาง การประชุม เบ็ด ฉากแรกอยู่ที่ต้อง
 การช่วยกันปราบ โจร ภัย ให้สงบ ฐ
 เองทำให้เราแต่ราษฎร ชาว นคร มีความ
 จำนงหมาย เป็น อย่างเดียวกัน ว่า โจร
 ภัย อย่างไร เสียก็ ต้อง สงบ รียบ เรียบ
 เหมือน อุปราช เทศาภิบาล เจ้าเมือง รับ
 วจัดจัตย ธรรม อ่าง เป็น อย่าง เดียวกัน ว่า จะ
 เอาใจได้ปราบ โจรผู้ร้าย ให้สงบ (บาง
 ที่แต่ก่อน อุปราช เทศาภิบาล เจ้าเมือง จะ
 ไม่ตั้งใจปราบโจรจริงจัง กระมัง? จึง
 ปลดปล่อยให้โจรผู้ร้ายเกิดชุม ถึงเพียงนี้)
 อย่างไร ก็ดี เรื่อง โจรผู้ร้ายคงจะสงบ
 เรียบ รียบ เป็น แน่ ๓

ฉากที่สอง เมื่ออุปราช เทศาภิบาล
 เจ้าเมือง รับวจัดจัตย เป็น อาญาสิทธิ์ แต่
 ท่านพเนฯ กระทรวงมหาดไทย เช่นนี้

(มี ต่อหน้า ๗๖)

ห้างแพญภาค

ได้ ขยายกิจการออกเป็นสหแพนคคือ

แพนภยาไทย

- ก. เป็น สถานที่ ผสม ยา ไทย ด้วยความ ปรารถนา จำหน่าย ทั้ง ปลด และ ส่ง มี ข้อ เสีย เกียรติคุณ อัน อุ โฆษ ยิ่ง กว่า แห่งใด ๆ ใน พระราชอาณา จักร สยาม
- ข. รับ ทำ การ คอก ยา เม็ด และ บดยา ผง อย่าง ปรารถนา ตระ เขียด ที่ สุด

แพนภยาฝรั่ง

- ก. มี นาย แพทย์ ที่ มีความ ชำนาญ การ รักษา โรค เป็น พิเศษ เป็น อย่าง ไร ซึ่ง ล้วน แต่ ได้ รับ ความ ยก ย่อง สรรเสริญ จาก มหาชน ชั้น สูง มา แล้ว รวม หลาย นาย ทำ การ ร่วม มือ กัน รับ รักษา โรค ต่าง ๆ ทั้ง เด็ก แด ผู้ ใหญ่
- ข. รับ ทำ การ ฉีด ยา ผ่าน คัด ตรวจ โรค รักษา โรค ต่าง ๆ เช่น โรค สำหรับ บรูษ โรค บิด วัณโรค ฯลฯ จะ เรียก ได้ ทุก เวลา
- ค. รับ ปรุง ยา ตาม ใบ สั่ง ของ แพทย์ แล รับ ทำ การ ผสม ยา รักษา โรค ต่าง ๆ เป็น พิเศษ
- ง. มี คิว ยา ฝรั่ง ตลอด จน ยา ฉีด ต่าง ๆ จำหน่าย โดย ราคา ย่อม เยว
- จ. ตั้งแต่ เวลา ๔ ต.ท. ถึง ๖ ต.ท. จะ รับ ตรวจ โรค โดย ไม่ ต้อง เสีย เงิน

แพนภรณนิต

- ก. มี ภณนิต ชนิด ดี ๆ ให้ เช่า เป็น ราย เดือน ราย วัน แล ครั้ง คราว โดย จะ คิด ราคา ให้ ถูก กว่า แห่ง อื่น ทั้ง หมด
- ข. เป็น นาย หน้า รับ ซ้อ แด บอกราย ภณนิต ทุก ชนิด

ห้างแพญภาค

เลขที่ ๑๔๓-๑๔๔ ถนนเยาวราช โทรศัพท ๑๑๗๕

จังหวัดพระนคร

แล้ว ต่างปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยเคร่งครัด ประชุมเจ้าหน้าที่กรมการ—อำเภอ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ด้วย มุ่งผลเป็น อย่างเดียวกัน คือ เพื่อปราบโจรผู้ร้าย เป็นข้อใหญ่

ฉากที่สาม เรื่อง การที่จะให้คนเกิด เป็นโจรผู้ร้ายคงได้ความตามผู้ใหญ่บ้าน กำนัน อำเภอ เจ้าเมือง เทศาภิบาล อุปราช บางมณฑลบางตำบล ลงความ เห็นเป็น ๒ ประการ คือ :-

๑. โจรผู้ร้ายเกิดจากความอึดคึดของราษฎร เพราะเมื่อจับได้ ได้ความทางสืบสวนว่าเป็นคนอึดคึดโดยมาก.

๒. โจรผู้ร้าย แม้ไม่อึดคึดก็อาจเกิดได้ เพราะได้ความในทางสืบสวนเมื่อจับได้ ปรากฏว่าเป็นคนมั่งมีมีหลักฐานก็มี

อย่างไรก็ดี เมื่อเจ้าหน้าที่ทราบตระหนักแน่ในโจรร้าย เช่นนี้ การที่จะทำลายบ่อนแห่งโจรผู้ร้ายให้แตกเข้าใจว่าเจ้าหน้าที่คงเตรียมไว้พร้อมสรรพแล้ว ในที่นี้เราจะไม่ออกความเห็น เพราะเป็นไปตี่ชี่ ส่วนหนึ่ง ซึ่งเจ้าหน้าที่ปกครองคงตั้งใจปฏิบัติตามที่ราชการเป็นอย่างดี (หาไม่จะต้องถูก

ลดเงินเดือนโยกย้าย ลับเบียดจนถอดถอน) เพราะหตักมีอยู่ ถ้าถ้าโจรผู้ร้ายสงบราบเรียบโดยเฉียบขาดจริงแล้วย่อมเป็นความดีของเจ้าหน้าที่ปกครองคือไม่ใช่สักว่าทำการพอรักษาน้ำที่เงินเดือนเท่านั้น สำคัญแก่เจ้าหน้าที่ปกครองของปราบโจรเพิ่มเติมอีกด้วย เพื่อเป็นแบบทางความดำริห์การตักหนัด คือ :-

๔. บ่อมการพนัน การเล่นการพนัน

เป็นบ่อมโจรสำคัญประการหนึ่งคือถ้ายังปราบการตักเล่นการพนันไม่สงบจริงแล้ว โจรผู้ร้ายจะสงบได้ด้วยเหตุใด? เพราะบัจจยี่สำคัญอยู่ที่การเดิน เมื่อเดินเฉียดแล้ว ใครจะไม่คิดขโมยบ้างมีอยู่หรือ? อย่างว่าไม่แนขโมยเลย ถ้าตักของคนอื่นไม่ได้ ของตัวก็ต้องคิดขโมย ถ้าจะซื้อความว่าความอันเกิดจากโจรผู้ร้าย ก็ควรซื้อความคิดมั่งมีอันเกิดจากการเล่นการพนันด้วย

๕. บ่อมยาฝิ่น ยาฝิ่นเป็นบ่อมโจร

สำคัญประการหนึ่งคือถักรัฐบาลยังอนุญาตให้ซื้อขายสูบกันอยู่โดยดำพั้งคนขัดสนหาเข้าสูบเย็น หาเย็นสูบเข้าเมื่อหาไม่ได้ มันจะไม่คิดเป็นขโมยม

อยู่ หรือ? ถ้าจะ ^๕ชอบ ความ สงบ อัน เกิด
จากการ ปราน โจร ควร ^๕รู้ ชาติ จะ ^๕ชอบ
ชาย ยามีน เอง เสีย ทั้ง ^๕หมด

^๕บอมสุรา สุรา เป็น บ่อม โจร ^๕ด่า
คณ ปรก การ ^๕หนึ่ง คือ คน ที่ เกิด เป็น โจร
ถก ทรพ ฆ่า เจ้า เขา ของ คน ดี ๆ ไม่ ^๕เสพ
สุรา จะ ทำ ได้ ถึง ^๕เพียง ^๕นั้น หรือ? แม้ ^๕จะ
มี ^๕บ้าง ก็ คง ไม่ ^๕ออก ณา ^๕รัฐ ^๕อัน ^๕ใด เพราะ
ถ้า ^๕เสพ ^๕สุรา ^๕เข้า ^๕ไป ^๕เมา ^๕มี ^๕น ^๕อาจ ^๕บัน ^๕ดา ^๕ด ^๕ให้
ทำ ^๕อะ ^๕ไร ^๕ทำ ^๕ได้ ไม่ ^๕พอ ^๕ที่ ^๕จะ ^๕แะ ^๕น ^๕ัก ^๕เต ^๕ง
โต ^๕ก็ ^๕อาจ ^๕เป็น ^๕นัก ^๕เต ^๕ง ^๕โต ^๕ได้ ถ้า ^๕รู้ ^๕มา ^๕ด
ยัง ^๕อน ^๕ญา ^๕ด ^๕ให้ ^๕ช ^๕อ ^๕ชาย ^๕เส ^๕พ ^๕กัน ^๕ตาม ^๕ช ^๕อ ^๕บ ^๕ใจ
โจ ^๕ร ^๕ภ ^๕ย ^๕จะ ^๕สง ^๕บ ^๕ได้ ^๕อ ^๕ย ^๕่าง ^๕ไร? ถ้า ^๕จะ ^๕ช ^๕อ
ค ^๕ร ^๕ม ^๕สง ^๕บ ^๕สุ ^๕ร ^๕อัน ^๕เก ^๕ด ^๕จ ^๕าก ^๕การ ^๕ปร ^๕าน ^๕โ ^๕จ ^๕ร
ร ^๕ู้ ^๕มา ^๕ด ^๕คว ^๕ร ^๕ช ^๕อ ^๕ชาย ^๕เ ^๕ง ^๕เส ^๕ย ^๕ด ^๕้วย

^๕บอมเหล่านี ^๕เจ้า ^๕นำ ^๕ที่ ^๕ป ^๕ก ^๕ค ^๕ร ^๕อง
ค ^๕ร ^๕ข ^๕ก ^๕ชน ^๕วิ ^๕นิ ^๕จ ^๕ณ ^๕ิ ^๕ค ^๕ุ ^๕บ ^๕้าง เพราะ ^๕เป็น ^๕บ ^๕่อม
โ ^๕จ ^๕ร ^๕ด ^๕่า ^๕ค ^๕ณ ^๕ิ ^๕คว ^๕ร ^๕ทำ ^๕ด ^๕าย ^๕เส ^๕ย ^๕ให้ ^๕แ ^๕ก ^๕โ ^๕จ ^๕ร
ภ ^๕ย ^๕จ ^๕ึง ^๕จะ ^๕สง ^๕บ ^๕ร ^๕า ^๕บ ^๕ร ^๕ี ^๕ย ^๕บ ^๕ โดย ^๕เ ^๕ี้ย ^๕บ ^๕ ^๕ชา ^๕ด
เ ^๕ว ^๕ง ^๕นี้ ^๕ห ^๕วัง ^๕ว่า ^๕ค ^๕ง ^๕อยู่ ^๕ใน ^๕ว ^๕ง ^๕ห ^๕ง ^๕ค ^๕ว ^๕ม ^๕ด ^๕า ^๕ริ ^๕ที่
ถ ^๕าร ^๕ของ ^๕ท ^๕่าน ^๕พ ^๕ณ ^๕ ๆ ^๕ก ^๕ระ ^๕ท ^๕ร ^๕ว ^๕ง ^๕ม ^๕ห ^๕าด ^๕ไท ^๕ย
เ ^๕ว ^๕ แต่ ^๕อ ^๕ย ^๕่าง ^๕ไร ^๕ก็ ^๕ดี ^๕ย ^๕ัง ^๕มี ^๕ห ^๕วัง ^๕ค ^๕อ ^๕ไป ^๕ใน
ค ^๕ร ^๕ม ^๕ด ^๕่า ^๕ม ^๕าร ^๕ก ^๕ของ ^๕ท ^๕่าน ^๕พ ^๕ณ ^๕ ๆ ^๕ท ^๕่า ^๕ค ^๕ร ^๕ก ^๕การ
ที่ ^๕ด ^๕่า ^๕เ ^๕ิน ^๕อยู่ ^๕ใน ^๕เว ^๕ด ^๕า ^๕นี้ ^๕ก ^๕อง ^๕ปร ^๕าน ^๕โ ^๕จ ^๕ร ^๕ค ^๕ง

จะ สงบ ราบ เรียบ โดย เฉียบ ชาติแท้ จริง

❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀
❀ พระ ^๕เจ ^๕้า ^๕น ^๕อง ^๕ยา ^๕เ ^๕อ ❀
❀ ก ^๕ร ^๕ม ^๕ห ^๕ล ^๕ว ^๕ง ^๕ก ^๕่า ^๕แ ^๕ง ^๕เพ ^๕็ ^๕ช ^๕ร ^๕ว ^๕ ❀
❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀

ตาม ^๕ก ^๕ระ ^๕แ ^๕ด ^๕ร์ ^๕พระ ^๕บ ^๕ร ^๕ม ^๕ร ^๕า ^๕ช ^๕โ ^๕ง ^๕การ
ไป ^๕ร ^๕ด ^๕เก ^๕ด ^๕่า ^๕ ๆ ^๕ท ^๕ร ^๕ง ^๕ส ^๕ถ ^๕า ^๕ป ^๕น ^๕า ^๕พระ ^๕อ ^๕ิ ^๕ค ^๕ริ ^๕ย ^๕ค ^๕
เ ^๕ื่อ ^๕น ^๕ก ^๕ร ^๕ม ^๕ช ^๕ุ ^๕น ^๕ก ^๕่า ^๕แ ^๕ง ^๕เพ ^๕็ ^๕ช ^๕ร ^๕ว ^๕อ ^๕ร ^๕ค ^๕โย ^๕ช ^๕ิน ^๕ช ^๕น
เป็น ^๕ก ^๕ร ^๕ม ^๕ห ^๕ล ^๕ว ^๕ง ^๕ใน ^๕งาน ^๕พระ ^๕ร ^๕า ^๕ช ^๕พิ ^๕ช ^๕ิ ^๕ด ^๕ร ^๕
ม ^๕ง ^๕ค ^๕ด ^๕เรา ^๕ย ^๕อ ^๕ม ^๕บ ^๕ัง ^๕เก ^๕ด ^๕ค ^๕ว ^๕ม ^๕โ ^๕ด ^๕ม ^๕น ^๕ค ^๕ย ^๕ิน
ค ^๕ี้ ^๕แ ^๕ก ^๕ค ^๕ณ ^๕ะ ^๕เรา ^๕เป็น ^๕อ ^๕ย ^๕่าง ^๕ย ^๕ิง ^๕ด ^๕้วย ^๕พระ
อ ^๕ง ^๕ค ^๕์ ^๕ท ^๕่าน ^๕เป็น ^๕เจ ^๕้า ^๕น ^๕าย ^๕ที่ ^๕มี ^๕พระ ^๕ท ^๕ัย ^๕ท ^๕ร ^๕ง ^๕โ ^๕บ
อ ^๕้อม ^๕อา ^๕ร ^๕ี ^๕รู้ ^๕จ ^๕ัก ^๕เ ^๕ื่อ ^๕น ^๕ห ^๕น ^๕ก ^๕เ ^๕ื่อ ^๕น ^๕เ ^๕า ^๕ท ^๕าง
ไ ^๕น ^๕พ ^๕อ ^๕ที่ ^๕จะ ^๕ทำ ^๕ร ^๕าย ^๕ได้ ^๕ให้ ^๕แ ^๕ก ^๕ร ^๕ู้ ^๕มา ^๕ด ^๕พระ
อ ^๕ง ^๕ค ^๕์ ^๕เป็น ^๕ไม่ ^๕ป ^๕ด ^๕อ ^๕ย ^๕โ ^๕ก ^๕า ^๕ศ ^๕ให้ ^๕ห ^๕ด ^๕ด ^๕อ ^๕ย ^๕ไป
เส ^๕ย ^๕ค ^๕ู ^๕แ ^๕ก ^๕ค ^๕่า ^๕โดย ^๕ส ^๕่า ^๕ร ^๕ว ^๕ถ ^๕ไฟ ^๕พ ^๕อ ^๕พระ ^๕อ ^๕ง ^๕ค ^๕
ได้ ^๕เป็น ^๕ผู้ ^๕บ ^๕ัญ ^๕ชา ^๕การ ^๕ไม่ ^๕ถึง ^๕ช ^๕ว ^๕บ ^๕ี่ ^๕พระ
อ ^๕ง ^๕ค ^๕์ ^๕ย ^๕ัง ^๕อ ^๕ด ^๕่า ^๕ห ^๕ะ ^๕ป ^๕ระ ^๕ก ^๕า ^๕ค ^๕ช ^๕น ^๕ร ^๕า ^๕ค ^๕่า ^๕โดย ^๕ส ^๕่า ^๕
เ ^๕ิม ^๕จ ^๕าก ^๕อ ^๕ิ ^๕ตรา ^๕เก ^๕่า ^๕ช ^๕น ^๕อ ^๕ีก ^๕ถึง ^๕๕๐ ^๕เป ^๕อ ^๕ร ^๕เซ ^๕น
โดย ^๕อ ^๕้าง ^๕เห ^๕ตุ ^๕ว่า ^๕เห ^๕ด ^๕็ก ^๕ใน ^๕เว ^๕ด ^๕า ^๕น ^๕ั้น ^๕แ ^๕ง ^๕เก ^๕ย ^๕ว
ด ^๕้วย ^๕การ ^๕ม ^๕ห ^๕า ^๕ส ^๕ง ^๕ค ^๕ร ^๕า ^๕ม ^๕ใน ^๕ยุโรป ^๕แต่ ^๕ว ^๕ก็ ^๕จ ^๕น
เ ^๕ย ^๕ว ^๕นี้ ^๕เ ^๕ื่อ ^๕เร ^๕็ ^๕ว ^๕ ๆ ^๕นี้ ^๕พระ ^๕อ ^๕ง ^๕ค ^๕์ ^๕ย ^๕ัง ^๕ได้ ^๕ป ^๕ระ

EX LIBRIS
NOIPPORN SUWANNACH

ภาคเพิ่มค่าบรรทุกดินค้าขึ้นอีก นับว่ารายได้ของกรมรถไฟที่พระองค์ทรงเป็นผู้บัญชาการคงจะงอกเงยขึ้นทันพอที่จะนำเอาไปใช้หนี้เงินกู้ซึ่งเอามาทำสะพานรถไฟข้ามแม่น้ำเจ้าพระยาได้ภายในไม่ช้า

และในคราวที่พระองค์ได้เสด็จไปยุโรป และอเมริกาเพื่อดูการงานในแผนกรถไฟพระองค์ได้ทรงจำวิธีแบบอย่างมามากมายเกินที่คนบางคนไม่อาจจะจดจำได้ นัยว่าชั้นแต่หน้ำที่ จะปลุกในสนามไฮเค็ตของรถไฟณะสถานหัวหินพระองค์ยังทรงจดจำมาได้จากประเทศยุโรป และนัยว่ากรมรถไฟได้ตั้งพรณหน้ำนั้นเข้ามาแล้ว เพื่อบำรุงสนามไฮเค็ตสถานี่รถไฟหัวหินให้สมบูรณ์

ส่วนทางขาลើยนับว่าพระองค์ไม่มีเลย เช่น การเปลี่ยนทางรถไฟขนาดใหญ่ให้เป็นขนาดเล็กให้พอจะลงกันได้กับทางรถไฟสายอังกฤษในแหลมมลายูแลพม่า ด้วยเหตุว่าเมื่อถึงคราวจำเป็นอะระะคิงคิงจะได้สดวก (ตัดออกค่อนหน้กี่ยวด้วยราชการทหาร) แต่อีกประการหนึ่ง ทางขนาดใหญ่เป็นแบบของชน

ชาติเยอรมัน ช่างกตเอกที่เราจ้างเรามาใช้อยู่เดี๋ยวนี้เป็นชาติอังกฤษเขาไม่สู้จะสั้นทัดในการที่จะใช้เครื่องจักรของเยอรมัน เราฟังดูก็พอจะรู้ได้ว่ารถมีคกรางบ้อยๆ เมื่อพระองค์ทรงเห็นเหตุว่าผลเสียจะไม่คุ้มกับผลได้จึงทรงคิดเปลี่ยนทางแต่ตัวรถเสีย เพื่อให้ถูกกับวิทยาของนายช่างกตอังกฤษถึงแม้ชาติจะจำต้องใช้เงินก้อนใหญ่ไปก็เป็นการคราวเดียวดีกว่าที่จะต้องใช้หยุ่มๆ หยุ่มๆ เสียเด็กเสียน้อยไม่รู้จักสู้สิ้นนั้นเลย นัยว่าพระองค์ทรงคิดถูกเป็นที่สุดที่แล้ว ฉนั้นในโอกาสที่พระองค์ได้ทรงเดือนพระอิศริยยศ คณะเราจึงขออำนาจพรให้พระองค์ท่านมีความเจริญด้วยคุณพิรพรด่างคือ อายุ วรรณสุชะ พละ ทั้งเจริญด้วยปฏิภาณคุณสารสมบัติอิศริยยศ บริวารยศ สรรพศิริสวัสดิพิพัฒ มงคล ศุภอรวิดิวิบุณยผล จงทุกประการ เทอญ

ตรวจชีพจร

(คือ โดहितเดินเข้าออกจากหัวใจชาติ)

วิทยาศาสตร์อย่างหนึ่ง ซึ่งได้เกิด

บางกอกการเมือง

ชั้นภายใน ๓ เดือนแห่ง สักวาธานี นี้เอง ซึ่ง
เราเรียกกัน เดียวกันว่า "สถิตวิทยาการณ"
นั้นคล้ายกับ วิชิตต์มาตรวจโรค เราขอ
นำตัวอย่าง ตรวจการ ที่เป็น สาธารณะประ
โยชน์มา คำนึงดูว่า โสहितแห่ง ชาติ
ของเรา คือ ความบริบูรณ์ พุฒผล ของ
เรา ใน ๓๐ ปี นี้ เป็นอย่างไรบ้าง เมื่อ
เรามา คำนวณดู ตามจำนวน โสहितที่ไหล
เข้าออกจาก หัวใจ ของชาติเรา มาพิจารณา
หาหน้บ แห่ง เรื่องนี้ ดูแล้ว เราจะได้
ความดังต่อไปนี้

เราขออ้าง หนังสือพิมพ์ทั้ง เรา และ
ฝรั่ง หนีบ ถือ เชื่อฟัง ว่า เป็น หลัก ฐาน มั่นคง
จะ พุด ถึง ไต ต้วน แต่ เป็น สาธารณะ ประ
โยชน์ ไม่ใช่ ส่วน ตัว เช่น หนังสือพิมพ์สมัย
ใหม่ ไทยๆ หน้บๆ ของเรา ที่มี ได้มี
ความค้บ เคยแก่ การ ได้เสีย ส่วนมากของ
สาธารณะชนจริง ๆ คือ หนังสือพิมพ์
"บาง กอก ไคมส์" นี้เอง ที่ได้ นำจำ
นวน การค้าขายได้ เสียมาตงไว้ โดยพิจารณา
จำนวน สินค้าเข้า และ สินค้าออก
เทียบเคียง กัน ดูเป็น บั๊ต ปรากฏ มี จำนวน
ชั้น ๆ ตง ๆ อยู่ เป็น ขรรมคธา แต่เมื่อนำ
จำนวน ชั้น ตง ทั้ง สินค้าเข้าออก ค้ราคา
เงิน ค้าตาม บัญชี เข้ารวม กัน หลาย ๆ บั๊

แล้วถือ เอา จำนวนที่เป็นกตาง ๆ ในจำนวน
บั๊ต ฝรั่ง เรียกว่า วิชิต์ คำนวณ "แอเวอเรจ"
แล้ว เรา อาจ เห็น ได้ว่า โสहितคือ ความ
สมบูรณ์ พุฒผล ได้ ไหล เข้า มา ตู๊ ดวง ใจ
ของเรา มาก หรือ น้อย กว่าที่ ได้ ไหล ออก
จาก หัวใจ คือ มาตุภูมิ ของเรา โดยอา
ศัย วิชิต์ พิศุจน์ เช่นนี้

เราขอ นำจำนวน สินค้า ค้ราคาเป็นจำ
นวน มาก น้อย ซึ่ง หนังสือพิมพ์ "บาง
กอก ไคมส์" ได้ นำมา ตง พิมพ์ เมื่อ วันที่ ๒
เดือนนี้ มีจำนวน มาก น้อย ดังต่อไปนี้
ชั้น ยก ชั้น เป็น หลัก สู๊ต

สำหรับเดือน ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๖๕ มี
สินค้า เข้ามา รวม ๘,๕๓๓,๐๔๘ บาท มี สินค้า
ค้ ตง ออกไป ๓๓,๗๕๘,๖๓๗ บาท คง มี
โสहितเข้าหัว
ใจ เป็น ก้าไร อยู่ ๒,๕๓๔,๕๘๘ บาท
นี้ พุด อย่าง หลาย ๆ ยังไม่ได้ ถดง ดู
ก่อน

จำนวนโสहितนี้ เมื่อเทียบกับจำนวน
ในเดือนก่อนนี้ (กันยายน) ก็อาจเห็นได้
ทันทีว่า จำนวนโสहितที่ไหล ออกไปจาก
หัวใจ ของชาติ นั้น ส่วนเดือน ตุลาคม
โสहितของเราได้ไหล ออกไป นอกกายน้อย

บางกอกการเมือง

กว่าจำนวนเดือนกันยายน ๑๒๕,๐๓๐ บาท
 และเป็นที่น่ายินดีอยู่บ้างว่า จำนวน
 โดहितที่ได้ไหลเข้ามาในหัวใจของเราได้
 ทวีขึ้น คือจำนวนเงินทางใต้สำหรับเดือน
 ตุลาคมมีมากพอใช้ คือ ๒,๗๖๖,๒๕๗ บาท
 การที่เราจะมีโดहितทวีขึ้น (แท้ที่จริง
 ต้องพูดว่า ได้ โดहितกลับคืนมาบ้าง)
 ดังนั้นก็เพราะภาษชาออกซึ่งเป็นครั้งแรก
 ที่ได้เอามาหลายเดือนแล้ว ได้เงย
 หนาชินดูบ้าง จนถึงกับเกินตราช
 ซึ่งน้ำหนัก เดือดเข้าเดือตออก ที่เราเก็บ
 ภาษีเดือดเข้าได้แม้แต่ ๑๐๐ ชก ๓ ก็ยังมีโด
 หิตกลับคืนเข้าหัวใจเรามากกว่าที่จะถ่วง
 ตราซึ่ง กับจำนวนเดือด (เงิน) ออกไป
 บุษษาพระอาจารย์ระของเรา ที่เราได้นับถือ
 เชื้อพงมาแต่ครั้งเมือกระโน้นๆนั้น (แต่ท่าน
 ผู้อ่านยังไม่เกิดอีก หตายดิบปี ที่เดียว
 นหนึ่งรำพึง ใจๆกันนัก)

เราขอตั้งขึ้น นำจำนวน ดินค้าเข้าดินค้า
 ออก คำนวณตามราคา ดินค้า คือ
 โดहितของเราไหลเข้า ไหลออกไปมาอยู่
 อย่างไร ใน ๓๐ ปีที่ผ่านมา ตามที่ มบายช
 ซึ่ง “บาง กอก ไตมส์” ได้นำมาลงไว้
 เมื่อนท ๒ เดือน น

โดहितไหลออก (คือ ดินค้าเข้า)
 จำนวนเดือน ตุลาคม ทุกๆ ศก,

พ.ศ. ๒๔๖๔	เงิน	๓๐,๖๘๐,๘๔๓ บาท
พ.ศ. ๒๔๖๓	เงิน	๓๓,๘๐๓,๘๒๕ บาท
พ.ศ. ๒๔๖๒	เงิน	๓๓,๓๓๐,๕๘๓ บาท
พ.ศ. ๒๔๖๑	เงิน	๘,๙๐๖,๔๔๓ บาท
พ.ศ. ๒๔๖๐	เงิน	๗,๕๙๔,๓๓๐ บาท
พ.ศ. ๒๔๕๙	เงิน	๗,๐๓๔,๖๓๓ บาท
พ.ศ. ๒๔๕๘	เงิน	๖,๕๗๗,๖๕๖ บาท
พ.ศ. ๒๔๕๗	เงิน	๔,๘๐๘,๘๑๕ บาท
พ.ศ. ๒๔๕๖	เงิน	๗,๒๙๓,๓๐๔ บาท
พ.ศ. ๒๔๕๕	เงิน	๕,๘๘๐,๕๕๘ บาท
รวมโดहितออกเงิน		๘๓,๘๖๗,๗๕๒ บาท

คิดถัวกัน ๓๐ ปีเป็น โดहितไหลออก
 ไปในเดือน ตุลาคม ทุกๆ ศก ๘,๓๘๖,๗๗๕.๒
 บาทคุณเข้าเป็นปีอย่างกลางๆ ปีละ
 ๘๘,๒๔๓,๓๐๒.๔ บาท

โดहितไหลเข้า (คือ ดินค้าออก) เดือน
 ตุลาคม ทุกๆ ศก

พ.ศ. ๒๔๖๔	เงิน	๓๔,๕๘๒,๘๒๗ บาท
พ.ศ. ๒๔๖๓	เงิน	๓,๘๐๒,๐๒๖ บาท
พ.ศ. ๒๔๖๒	เงิน	๘,๖๑๒,๓๘๘ บาท
พ.ศ. ๒๔๖๑	เงิน	๘,๓๓๖,๔๔๘ บาท
พ.ศ. ๒๔๖๐	เงิน	๓๐,๙๐๖,๔๓๒ บาท

๕ .
บางกอกการเมือง

๙๑

พ.ศ. ๒๔๕๘	เงิน	๘,๗๖๔,๘๗๗	บาท
พ.ศ. ๒๔๕๘	เงิน	๗,๓๘๘,๕๘๘	บาท
พ.ศ. ๒๔๕๗	เงิน	๗,๖๕๘,๐๓๓	บาท
พ.ศ. ๒๔๕๖	เงิน	๓๐,๘๘๐,๘๑๒	บาท
พ.ศ. ๒๔๕๕	เงิน	๕,๓๕๓,๖๖๒	บาท
รวมโตหิตเข้า	เงิน	๘๗,๒๕๓,๒๐๓	บาท

คิดถัวกัน ๓๐ ปี เป็น โตหิต ใต เข้าหัว
ใจเดือน คุณาคมทุกๆ ศก ๘,๗๒๕,๓๒๐.๓บาท
คุณเข้าเป็นบีย่างกตางๆ ปีละ ๓๐๔,๗๐๓,
๘๔๓.๖ บาท

โตหิต ใต ออก ใน ๓๐ ปี ทุกๆ ปี ปีละ
๘๘,๒๕๓,๓๐๒.๔ บาท

โตหิต ใต เข้า ใน ๓๐ ปี ทุกๆ ปี ปีละ

๓๐๔,๗๐๓,๘๔๓.๖ บาท

คงมีกำไรคิดถัวกันอยู่ปีละ ๖,๔๖๒,๕๔๑.๒บาท

แปลว่ามหาสยามานาจักรวรรดิ ราชา
ธิราช ประเทศอันพิเศษนี้ หาเงินได้ใน
๓๐ ปี เพียง ๖๔,๖๒๕,๔๓๒ บาทเท่านั้น เป็น
กำไร ถ้านับพล เมืองว่ามีคน ๘,๐๐๐,๐๐๐
คน ถ้วน ราษฎร หาเงิน ได้เพียง คน ๓ ปีละ
๗ บาท ๓๘ ๘๓๓๓๓๓ ในทางค้า ขายจาก
นอกประเทศ นอกนั้น ดูบเดือดกันกินเอง
อย่างเห็นกันอยู่ ว่าทรูรา โอโงงโพรง
บาดุนมิแต่ดมอยู่ ช้าง ในทั้งนั้น จริง
ไหม? นี้จะ โปรดอย่างไร ไทยหาเงิน

ค้าขายกับต่าง ประเทศ ได้มี หนึ่งๆ ไม่พอ
ค้าขายกับมบี่ เดี่ย ซ้ำ! แต่บ้าน เมือง ก็
เจริญขึ้นทุกที่ ใครเจริญ?

บัดนี้เราขอพูดถึงภาษี ๓๐๐ ชกั เรา
ต้องถามว่า ภาษี ๓๐๐ ชกั นี้เราเก็บ
กับใคร? เก็บกับพ่อค้าที่นำสินค้า
ต่าง ประเทศเข้ามา จำหน่ายใน เมือง เรา
นั้นหรือ? ในชั้นต้นเขาเดี่ย จากกระ
เบ้าของเขาเอง ก็ถูกตะ! แต่เมื่อเขา
ได้จำหน่ายของ ไร่แต่ได้กำไร จนไม่รู้
จักว่า ร้อย ละเท่าใดก็มี แต่เมื่อเรา
ขอ สินค้ามีรัฐบาลเป็น ส่วนมาก เพราะ
ใช้ของ ต่าง ประเทศ อย่างดี ๆ ทั้งนั้น มาก
กว่ารวมที่ พลเมือง ใช้ทั้งหมด เราเอง
เป็นผู้ เดี่ยภาษี และให้กำไรด้วย สินค้า
ของ ถูก ๆ ที่ จำ เป็น ต้องใช้ ราษฎร ของ
เราเอง ก็ต้อง เดี่ยภาษี เพราะ พ่อค้าเขา
ต้อง คิดกำไร ให้คุ้ม ค่าภาษี ที่ เราเก็บ
แต่มีกำไร ยิ่งกว่า นั้น เป็น ผล

ส่วน สินค้าขาออกนั้น เราเก็บภาษี
จิปา ละไม่ว่าอะไร จากราษฎร ของ เรา
ผู้ทำนาป่าไม้ หาของป่า และ ไร่ ส่วน ฯลฯ
เราเก็บ จาก ราษฎร ของ เราเอง พ่อค้า
ต่าง ประเทศ ไม่ต้อง เดี่ย ถึง ราคา สินค้า
ของเราจะ สูง ขึ้นเพราะค่าภาษี เขา ขอ

เขาก็คิดทงคำภาษีด้วย แล้วยังมีกำไรอีก
 มาก เขาจึงซื้อส่งไปขายต่างประเทศ
 ที่เราเรียกว่าพ่อค้านี้คือใคร? ผู้ที่
 ได้รับผล ส่วนใหญ่คนไทยหรือ? เปล่า!
 คนต่างประเทศทั้งนั้น คนไทยมีบ้าง
 ก็เป็น ส่วนน้อยเต็มที่ ถ้าจะเทียบก็
 คือ เขาจิว กับ ฮนจิวๆ นี้ เป็น ชาว ต่างชาติ
 ทั้งนั้น

ภาษี ๓๐๐ ซีก ๓ นี้ และที่ สยาม ลักขีพูด
 ถึง ในเรื่อง “ก้างคอก” เรา เพราะ
 เรา เก็บเล่มอก กันทั้ง คน จน แต่คน มีที่ ต้อง
 ใช้ สิ่ง ของ จัก เป็น มีผ้า, ค้าย, เป็นส่วน
 มาก ผู้ดี และคน ต่าง ประเทศ ที่ ใช้ ของ
 ดี เครื่อง บำรุง ความ สุข สำราญ เช่น สุรา
 ยาสูบอันไม่ เป็นของ จำเป็น ต้อง บริโภค เป็น
 ต้น เรา เก็บภาษี แพง ขึ้น ไม่ได้ ฝ่าย เขา
 เขา เก็บภาษี สิ่ง ของ ที่ ไม่ จำ เป็น ต้อง ใช้
 ต้อง บริโภค อย่าง แรง ที่ สุด ส่วน ของ
 ที่ จำ เป็น ต้อง ใช้ ต้อง บริโภค เช่น โภช
 นาอาหาร เช่น นี้เขา ไม่ เก็บภาษี เลย เพื่อ
 มิ ให้ เดือดร้อน แก่ ราษฎร คน จน เราเอา
 อย่าง เขา ได้ แต่ใน ทาง นิบหาย ทางเจริญ
 แม้ เรา จะอยาก เอา อย่าง เขา บ้าง เราก็
 ทำ ไม่ได้ ไหนๆ มัน ก็ นิบหาย แล้ว ละ
 จะ หามัน ออมทรัพย์ ออมสิน ทำไม กิน

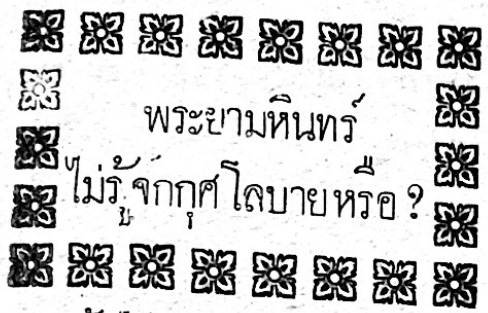
อยู่ เล่น หัวแคง ตัว ให้ หู หราเล่น ดี กว่า
 เช่น คนเข้า ตาจน ลงทอช ฮาตัย ฉนั้น หรือ?
 ต้นเกิด! — “ยัง สยาม” ! ต้น! จง
 ต้นเกิด!

ตอบ วิบ

คำ ขอร้อง ของ ท่าน ผู้หนึ่ง ที่ ดัง มา
 จาก จังหวัด สุมท ปราการเราได้รับ แล้ว
 เรื่อน เราได้ พุด ทาบตามไว้แล้ว ในกรณี
 เทียงงาน พระบรมบรรพต (ภูเขาทอง)
 ฉนั้น เรา ไม่ พุด ซ้ำอีก แต่ ขอ ขอบ
 ใจ ที่ อุดำห์ ดัง มาให้ หวัง ว่า ในคราว
 หลัง ต่อ ไป ท่าน คง ส่ง เรื่อง ที่ เป็น สำ
 ชารณ ประโยชน์ ยิ่ง ๆ กว่า นี้ อีก กับ ท่าน
 ป.ว.ศ. ได้ ส่ง ความ เห็น บาง เรื่อง มาให้
 เรา ขอ ขอบใจ จะ นำ ลง ให้

เครื่องบิน ไทย

พวก เรา ควร ยินดี ที่ ทราบ ว่า เครื่อง
 บิน ไทย เครื่อง พร้อม ด้วย เครื่อง บินฝรั่ง
 เครื่อง ๒ เครื่อง ได้ ออก จาก เมือง จีน ตั้ง แต่
 วันที่ ๓๐ เดือน นี้ ได้ ถึง ฮานอย แล้ว ในวัน
 เดียวกัน นั้น โดย ความ เร็ว บร็อย เจ้านา
 ฝรั่ง เครื่อง ได้ จัด การ รับ รอง นักบิน ไทย ให้
 เป็น เกียรติยศ นับ ตั้ง แต่ วันที่ ๓๑ ถึง วันที่
 ๓๖ เดือน นี้ รวม เวลา ๖ วัน เรา มี ใจ
 ว่า ความ สัมพันธมิตร ในระหว่าง ประเทศ ทั้ง
 สอง คง จะสนิท สันม ยิ่ง ขึ้น เป็น สำ คับ

พระยามหินทร
ไม่รู้จากบุคคลใดบายนหรือ?

เรายังไม่เคยคิดเลยว่า ข้าราช
การที่ พระบาท สมเด็จพระเจ้า อยู่หัว ทรง
แต่งตั้งไว้ ในตำแหน่งที่สำคัญ ๆ แทน
พระเนตรพระกรรณ ไม่รู้เท่าทัน
ในความคิด ของ สำนัญชน ทั้งไม่รู้บุคคล
ใดบายน อัน เป็น ของ ควร ที่ จะอบรม ให้สัมพันธ์
กับหน้าที่ ตำแหน่ง อัน สำคัญ ย่อม ให้พืด
เมือง ตบ ตา เดิน ได้ อย่าง ไม่ เคียง สำ ก็ยัง
มี อยู่ มาก มาย ดังเราจะ ยก ตัวอย่าง
ให้เห็น ได้ ง่าย ๆ ก็คือ การ นมัสการ พระ
ปฐมเจดีย์ ปี นี้ คณะ ของ เรา คน หนึ่ง
ได้ ไป เทียว ในงาน นั้น ด้วย ได้ประสพ
ถึง อัน แปลก ปราด ประจักษ์ แก่ ตา ซึ่ง
ไม่ น่า จะ เป็น ไป ได้ กล่าวคือพระยามหินทร
เดชาวันต์ เทศำ มณฑล นคร ไซย ศรี
ได้ ไป เทียว ยืน ดู การ พันธ์ เอามือ ไขว้
หลัง สุ่ม บุหรี่ ควน ปู่ย วัน การ พันธ์
ซึ่ง หลาย นั้น เขาก็ ใช้ เงิน แทง เงิน กัน
ต่อ หน้า ต่อ ตา ไม่ เห็น มี ระแคะระคายอย่าง
ไร เลย ว่า พระยามหินทร ได้ จัดการกับพวก

วันการพันธ์ด้วยอาการอย่าง ไต อย่าง หนึ่ง
เราอยากจะถามนัก ว่า พระยามหินทร คำ
เนิน กุศโลบาย ของ พระบาท สมเด็จพระเจ้า
อยู่ หัว อย่าง นี้ เอง แหะ หรือ ? กรรม
เอ๋ย กรรม ! กรรม ของ ทวย ราษฎร ใน มณ
ฑล นคร ไซย ศรี ที่ ได้ พระยาดี ๆ มา เป็น
เทศำ เราเอง รู้ ดี กัด ดใจ ยิ่ง นัก ที่
พระ ราช บัญญัติ การ พันธ์อัน วิชา บัด ทรง
บัญญัติ ไว้ มา เป็น หมัน เดียว แล้ว เป็น
หมัน จริง ๆ เป็น หมัน ที่ พระยามหินทร
ไม่ รักษา พระ ราช กำหนด กฎหมาย

ความจริง พระยามหินทร ควร รู้ ดี ใน
เรื่อง การกำ จัด การ พันธ์ อย่า ว่าแต่
งาน นมัสการ พระ ปฐม เจดีย์ เลย ที่ สุด
งาน วัน เริง ฤดู หนาว ณ ล้วน จิตรลดดา อัน
เป็น งาน สำคัญ ประจำ ปี พ.ศ. ๒๔๖๔ นั้น
เดิม ว่า จะ อนุญาต ให้ มี การ พันธ์ ประเภท ๓
ภาย หลัง ทรง พระกรุณา โปรดเกล้า ฯ ให้
งด การ พันธ์ ประเภท ๓ คง มี แต่ การ พันธ์
ประเภท ๒ พระยานนทิดเสน ต้อง คั้น เงิน
ค่า ไข อนุญาต นับ จำนวน เงิน ดัง แล่น ๆ
เพื่อ ประ โยชน์ อัน ไต พระยาม หินทร ควร
จะ รู้ ดี ที่ เดียว

อีก ประการ ๓ การ พันธ์ที่ เล่นกัน คราว
นี้ ใคร เป็นผู้ อนุญาต พระยา ศิริ ไซย บุรินทร์

หรือ พระยา มหินทร หรือ ทั้ง ๒ ท่าน การกระทำไปนั้น กระทรวงเจ้าหน้าที่จะรู้ดีแล้ว หรือ บอกกล่าว กระทรวงพระคลังฯ หรือ เปตา? ถ้าแม้ว่า พระยามหินทร จะ ได้ มี ใบ บอก เข้ามา ขอ อนุญาต ท่าน เจ้า พระยา ยม ราช แล้ว คง ไม่ อนุญาต เป็น แน่ เพราะ ท่าน เป็น คน ด้าย คายาว พอก ที่ จะ ไม่ ยอม ให้ เจ้า หน้า ที่ ชั้น นอก ตบ ตา เด่น ได้ เพื่อ ว่า ท่าน เจ้า พระยา ยม ราช จะ อนุญาต กระทรวงพระคลัง ก็ คง ไม่ อนุญาต เพราะ คลัง เคย ขวาง เงิน ประ เภท นี้ เสีย แล้ว นับ จำนวน คง ด้านๆ มาท จะ แยะ แล ะ ไร กับ ค่า ใบ อนุญาต เด่น การ พนัน ใน งาน นมัสการ พระปฐมเจดีย์

ตาม เหตุ การณ์ ที่ เรา ตำรอก มา นั้น พอ เป็น ทาง สันนิษฐาน ได้ ว่า การ กระ ทำ ของ พระยามหินทร กับ พระยา คีรี ไซย บุรินทร์ เป็น ไป โดย พละ ตนเอง ไม่ รักษา พระ ราช กำหนด กฎหมาย ไม่มี ภูมิ ฐู ใน ทาง กุศ โดบาย ดี พอ ที่ จะ เป็น เทศา และ เจ้า จัง หวัด เสีย แล้ว

การ โจร ผู้ ร้าย ที่ ชุก ชุม อยู่ ใน เวลา นี้ และ ยัง พยายาม ที่ จะ กำจัด อยู่ อย่าง กอด ชัน ท่าน เจ้า พระ ยา ยม ราช เห็น เหตุ สำคัญ ว่า การ พนัน เป็น ต้น ฐาน

อย่าง ร้าย แรง ก็ เมื่อ พระยา มหินทร กับ พระยา คีรี ไซย บุรินทร์ มา คอย เพราะ อยู่ ที่ ท่าน เจ้า พระ ยา ยม ราช เป็น คน คอย กำจัด นั้น จะ หมด ไป ได้ อย่าง ไร? ยิ่ง กว่า เหตุ นั้น ท่าน เจ้า พระ ยา ยม ราช ควร เห็น ว่า พระ ยามหินทร กับ พระ ยา คีรี ไซย หินทร ผู้ ซึ่ง อนุญาต ให้ เพาะ ส้ม ภูฐาน แห่ง โจร และ ไม่ รักษา พระ ราช กำนัด กฎหมาย ให้ เป็น ไป โดย ชอบ เข้า อยู่ ใน ซ้าย แห่ง ความ พิจารณา ตาม กาด อัน ควร

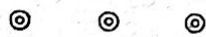
กุนญ เจตร มานาน เมื่อ หมู โคน ชำน ฟาด อยู่ ถ้า โคน ผู้ นำฝูง ไป คด หมู โคน ออก นั้น ย่อม ไป คด ตาม กัน ถ้า โคน ผู้ นำฝูง ไป ตรง หมู โคน ออก นั้น ย่อม ไป ตรง ตาม กัน ซื่อ นิด นี้ ไค ใน หมู มนุษย์ ก็ อย่าง เดียว กัน ถ้า ท่าน ที่ ได้ รับ ส้ม ภูค เป็น ใหญ่ ประ พถิ ไม่ เป็น ธรรม นำที่ ประ ชาชน นอก นั้น จะ ประ พถิ เป็น ธรรม อย่าง ไร? จริง ไหม?

กระทรวงศึกษาธิการ เป็นผู้ประ
ดิษฐ์ ประดิษฐ์ ความเจริญรุ่งเรือง แก่ชาติ
กระทรวง พระคลังมหาสมบัติ ให้เงิน ซึ่ง
อยู่ในงบประมาณประจำ พ.ศ. ๒๔๖๕
เงิน ๒,๔๔๓,๖๓๔ บาท เจริญแท้!

เงินที่ กระทรวง พระคลัง มหาสมบัติ
ทอดเกล้าฯ ถวาย พระบาท สมเด็จพระเจ้า
อยู่หัว ประมุขของประเทศ ปีละ
๓๐,๖๘๖,๘๓๖ บาท ประมุขแน่!

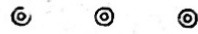
กรมตำรวจภูธรและตำรวจพระนครบาล
ผู้ทำความสงบให้แก่ประเทศ กระทรวง
พระคลังมหาสมบัติ ให้เงินปี ละ ๕,๓๐๐,๐๐๐
บาท สงบจริง!

ข้าราชการ กรมไหน ประจำอยู่
อนที่ใด ก็ต้องนั่งทำงานอยู่ ณ ที่นั้น แต่
ทำไมหลวงชนดิชคตังจ้งหวัดตัมุทปราการ
มานั่งทำงานในกรมพระคลังมหาสมบัติ เจ้า
คุณตัมบัตร์ ใหม? ทำอะไร กันอย่าง
นี้ เงินเดือน เป็น ของ ราษฎรนา! จะ
เออก เออกกัน คึๆ หน้อย ชี้!

คนคัวงามๆ ถ้าได้ทำราชการ งาน
เมือง ก็ชื่อว่า เป็น คนมีบุญวาสนาคู
แต่เจ้าคุณตัมบัตร์ เป็นไร ก็ว่าท่านงาม
จึงเป็นที่โปรดปราน ของเสด็จ รวงเสนา
บดี กระทรวง คลัง ภูมิใจ!

ของกำนัน ถ้าเข้าอยู่ในที่ใด อาจ
ทำความยุติธรรมให้แก่ผู้ให้ หรือเป็น
การอุดหนุน ยุติธรรม ให้แก่โจรก็ได้ แต่
ท่านว่า ถ้าที่ โรงภาษี ของ.....แล้ว
ต้องให้ ถ้าผู้ใด ไม่ให้ก็เท่ากับ ผู้นั้นไม่
เห็นแก่หน้าที่ การงาน ของรัฐบาล เพราะจะ
ทำให้การงาน ไม่ก้าวหน้า ซ้ำดังมาก ถ้า
ให้เสียแล้ว การงาน อาจ จะ เร็วขึ้นได้
เท่ากับ รถยนต์ ๖ สูบ ๘๐๐๐ แรงม้าทีเดียว

เราขอรับรองว่า เจ้าน้ำที่ ตรวจ
สินค้าที่ โรงภาษี ร้อยชัก ๓ ไม่มีสักคน
เดียว ที่ เคย รับ ดิน บด ถ้าอยากได้ ท่าน
ก็ขอเอาที่ เดียว ละ ตี ใหม่?

เราขอเขาตรงๆ เขาก็ให้เรา โดยไม่
ขัดขืน ดึงนี้ นัก ปราชญ์ กฎหมายที่
ไทย จะ แปล ให้ เป็น ดิน บด ขอถาม
หน้อย เกอะ

ใครรักๆบ้าง ชังๆตอบ เจ้าน้ำ
ที่ โรงภาษี ชอบท่องนัก

คนที่ จะ มี การ งาน เกี่ยว ข้อง กับ การ
ภาษี ถ้า ไม่ พก ความ โอบ อ้อม อารี ไป
ให้ มาก แดง ก็ ย่ำ ไป เลย เพราะ ที่
นั้น เป็น สถานที่ ของ คน โอบ อ้อม อารี ครอบ ไป

เจ้าน้ำ ที่ โรง ภาษี แพนกขา เข้า ขา ออก
เขา ว่า ไม่ ว่า ชาติ ไตๆ ภาษา ไต
เหมือน กัน ทั้ง หมด ถ้า ยัง ฝรั่ง ด้วย แดง
ชาติ พิถี พิถัน เขา มือ ไม้ ไต่ หลัง ละ เป็น ที่
๑ เชียว!

เรื่อง ด่าน ภาษี กัน แดง ใน กรม พระ
องค์ หนึ่ง ท่าน ว่า ใคร ไม่ วิเศษ ไป กว่า
ชาติ เดอรัก ใน ว่า เงิน เดือน เขา ไม่ แคร้
เลย แต่ ที่ ๒ ไม่ ไซ้ ไทย นะ จะ บอก ให้

พูด ถึง การ รับ ของ กำนัน (ที่ เรียกว่า
สินบด) กัน แดง ผู้ ที่ เคย เดิน ทาง ผ่าน
กรุง คอน สแตนติ โน เบ็ด เป็น ออก ปาก
ทุก ท่าน ว่า ชุนนาง เดอรัก รับ สินบด ทุก คน
นับ ตั้งแต่ เสนาบดี ตั่ง มา จนถึง เล่ม ย่น แดง รับ กัน
อย่าง ออก หน้า ออก ตา ไม่ ต้อง เกรง ใจ

สุด ท่าน ถ้า ใคร ไม่ เชื้อ ก็ ขอ ให้ ไม่ ทูล ตาม
พระเจ้าบรมวงศ์ เชอ กรม พระ ดำรง ค่ำ ราชา
นุภาพ ด้วย พระ องค์ ท่าน เคย เสด็จ เมือง นั้น

ชุนนาง รับ สินบด มี ไซ้ ว่า พระ เจ้า สุด
ท่าน ท่าน จะ มี ทรง ทราบ เมื่อไร ทรง ทราบ
เข้า พระ ไทย ดี แต่ จะ ทรง กำ จัด เขา ได้ อย่าง
ไร เพราะ ชุนนาง ทุก คน รับ สินบด ทั้ง เพ

ถ้า หาก จะ ให้ คน เก่า ออก เขา คน
ใหม่ เข้า มัน ก็ รับ สินบด อี ก ถ้า ใคร
เป็น หัว ออก สุด ท่าน บ้าง ก็ ต้อง ตอบ ว่า
เอา เข้า ใจ ดี กว่า ถ้า เมื่อ มัน ได้ จน พอ
แดง มัน ก็ คง อ้อม เข้า ดี กว หนึ่ง

เห็น จะ เป็น ด้วย ที่ มี พก ชุน นาง รับ
สินบด กัน มาก นัก หรือ อย่าง ไร พระ เจ้า
สุด ท่าน ของ เดอรัก จึง ต้อง ถูก ปรวง
พานิช กรรม กัน บ่อย

ท่าน ชุน นาง เมือง เรา เป็น ผู้ ที่
รัก ชาติ ล้ำ ดนนา พระ มหา ภา ษ ษ ตรี ย ฌ ฌ
คน รับ สิน จึง ไม่ มี ด้วย เป็น เรื่อง นำ
หวาด เลี้ยว นัก ถ้า หาก จะ มี ก็ จำ พก
ชุน นาง ขาย ชาติ!

หนังสือพิมพ์ บาง กอก การ เมือง

ระเบียบของเรามีอยู่ว่า การทำอะไรทั้ง
หลาย แห่ จะยึด หลัก ขรรมะแปน บันทัดฐาน ถ้า
ผู้ใด ประสงค์ จะส่ง เรื่อง มาลง ก็ยินดี แต่ต้อง
ปน เรื่อง ที่ มีความ จริงมั่ง เดียดดีเป็นการส่วนตัว

ถ้าผู้เขียนไม่ มีหลักขรรมะ อยู่ในใจ แล้ว

ก็อย่าเขียนส่งเลย จะเสียเวลา และเสียค่า

ไปรษณีย์ ยากร เปลา แต่ ถ้า ถึงใดอัน กอบ ไป

ด้วยประโยชน์ ของ มหาชน แล้ว เรายินดี จะ

ลงให้ อย่างที่ เรียกว่า **ฉันทน์** ไม่หวั้น

ขายพร้อม ผู้จัดการ และ รับผิดชอบ

สำนักงานเลขที่ ๓๐๒ ถนนเจริญกรุงหลังวังบูรพา

จังหวัด พระ นคร

ช่างไทย

ทราบ ว่าคิดปกรรมพานิช ตั้ง อยู่ หน้
โรงเรียน เสฎภา มีช่างเขียน, ช่างแกะ
ช่างปั้น, ช่างกลึง, ทำเครื่อง ภาชนะถม
ลงยาราชวัด และยาฝรั่ง นอกจาก นั้นยัง
มีช่าง เบ็ดเตล็ด อีก หลาย ช่าง เช่น การ
แม่พิมพ์ ตั้งกะตั้ง, ทองแดง เปนต้น ซึ่ง
ล้วน แล้ว แต่ เปน ผู้ มี คนไทย ทั้ง สิ้น.

ยาไม้ เท้า ยอต ทอง

เวลานี้ อากาศกำลังจะเปลี่ยน
แปลงตะทำให้ บ่อยเปนไข้ แด
ครัน เนอ ครัน ตัว เพราะ
อากาศ หนาว และ ฝืด หน้
เปน คตาบ ตกสะเก็ด เมื่อบริ
ประ ทาน ยา นี้ แล้วจะปราศ
จาก โรค และความ เปนไปตั้ง
กล่าวแล้วได้ จริง ๆ นอก จาก
นี้ มี คุณ สำหรับ ทำให้ เมือ
สุรา, บำรุง กำลัง และ โลหิต

เจริญ อาหาร, บำรุง ชาติ, แต่ ทำให้ เกิด
ความ ขบ อุ่น ใน ร่าง กาย ยา นี้ มี รส
หอม หวาน ชวน รับ ประทาน จำ หน่าย ที่
โอสถ เสนากระดังกร เลขที่ ๖๓๗ ถนน นคร
สวรรค์ ตรง หัดถ รต ร้าง ที่ ๘ นาง เถิง
จังหวัด พระ นคร และ ที่ ร้าน นิชากร ถนน
เจริญ กรุง ราคา ๖๐๒ ๒ บาท

โรคเส้นประสาท

โรคนี้ โดยมากเป็นกับผู้ที่ใช้ความคิดมากเกินไป หรือ รับประทาน สุรา จนคิด

ให้มีอาการ มึนตึ้น และ กระตุกหรือ ปวดศีรษะทำให้ นอนไม่

หลับ กระสับกระส่าย ใจคอ หงุดหงิด ในขั้นแรกเป็นแต่ชนิดน้อย

แต่ค่อยๆทวีมากขึ้นทุกทีจนกลายเป็นคนพิการไปได้ เพราะฉะนั้น

เมื่อรู้สึกไม่สบายควร รับประทานยาบิรบูรณ เส้นประสาทเสีย โดย

เร็วจะระงับความกระวนกระวายและปวดศีรษะ ถ้าทิ้งไว้จน

มากแล้วจะรักษายากราคาแพง และ ๓ บาท มีขายที่ แพทย์ กิจ ประ

สงค์ที่ ทำ เคียน ฮั่ว หอง ปาก ตรอก โรงภาษีบ้าน ฮั่ว หดี บ้าน โป่ง ร้าน นาย ทองดินนครราชดิมา

ร้าน นาย ทอง อินทร์ ตพบุรีร้าน รุจิ เรก พิศณุ โดก ร้าน นาย บำดถ่านี่เดินไชย ร้าน นาย

ยา จัง หวัดแพร์และ เจริญ โอษฐ์ เชียง ใหม่

มีจำหน่ายที่
 ธรรมสารจวนโรงหนิงบางลำภู
 ประตูใหม่ จัหวัดพระนคร